

ב "קפקא, לקראת ספרות מינורית" כתבים דלז וגואטרי: "סדרות מסוימות מורכבות מגורמים מיוחדים, גורמים אלה מופצים בתוך סדרות רגילות, בסופה של זו או בתחילתה של אחרת וכך מציינים את האופן שבו הן משתלשלות, משתנות או מתרבות, האופן שבו מקטע אחד מתווסף למקטע אחר ונולד ממנו. סדרות מיוחדות אלה עשויות אם כן, מגורמים בולטים שממלאים תפקיד של מחברים (connectors) מכיוון שבכל פעם הם מגדילים את החיבורים של התשוקה בתוך שדה האימננטיות".

בתערוכה The National Geographic מציג צדוק עבודות הלקוחות ממספר סדרות - wonder Jew, מאורעות אב תרצ"ח ועוד וכן עבודות "מחברים" כדוגמת הצילום בספארי או צילום החיילים המוסווים .

בצד עיסוקו במושגי גבריות, מזרחיות, משפחה וצבא מציע צדוק התבוננות מורכבת ומעניינת במושאי דרך האופן בו הם מצולמים. לרוב, צילומיו מבימים בקפידה ומדמים סיטואציות מוכרות: מסע בחירות, פריימים הנדמים קולנועיים, צילומי משפחה. צדוק שותל את דמותו שלו ומצטלם כאחד ה"שחקנים". מעבר לעולם הדימויים, הסדרתיות היא לא רק ריבוי או עיבוי כי אם עיקרון מפעיל לפרוק מושג הזהות כמודל אחדותי של האני. דווקא הווריאציות מייצרות דיבור פוליטי על הפרסונה החלולה, על האני כמופע.

כן, בעבודות המרכיבות את אותה סדרה ניתן לראות את מניפת התפקידים המגוונת של המצלמה. הצילום נדמה לעיתים כצילום חובבים, כצילום עיתונאי או יחצני, צילום פפראצי או צילום סטודיו תיקני. ריבוי התפקידים, של המצלם- מצולם וההסוואה הכפולה של המצלמה ובנוסף לכך חומרי ה"מציאות" שכבר עברו פילטריזציה תרבותית הם שהופכים את עבודתו של תמיר צדוק למרתקת ומאתגרת .

תפקידי המצלם- מצולם מופקעים מיחסי הכוח השגורים שלהם וכל הסטטיסטים המופיעים בצילום מתגלים למעשה כסוכנים כפולים. המפעיל-מופעל, הרואה-נראה (רבים מהמצולמים שולחים את מבטם אל מחוץ לפריים), האובייקט-סובייקט המופיעים בו בזמן, הם אמצעים, אותם מפעיל צדוק באירוניה דקה, לא על מנת לדבר על זהות מסוימת (מזרחית, ישראלית וכ"ו) אלא דווקא כקיבוע הפקטיביות של אותן זהויות.